

Arrest

nr. 308 492 van 18 juni 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HELSEN
Pieter Reypenslei 25
2640 MORTSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 oktober 2023 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 10 november 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 10 april 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verkreeg in 2005 een verblijfsrecht in België op basis van de gezinshereniging met zijn toenmalige Belgische echtgenote. Uit dit huwelijk zijn vijf kinderen geboren.

Op 7 juli 2006 wordt verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank wegens het uiten van mondelinge bedreigingen onder een bevel of een voorwaarde, het toedienen van opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg en belaging jegens zijn toenmalige echtgenote, alsook voor het toedienen van opzettelijke slagen en verwondingen aan minderjarigen, zijnde zijn kinderen.

Op 5 november 2009 wordt verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank wegens heling.

Op 13 augustus 2010 wordt verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank wegens diefstal met geweld of bedreiging door twee of meer personen.

Op 9 mei 2012 wordt verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank voor de verkoop, het bezit of het te koop stellen van verdovende middelen, namelijk cannabis.

Op 20 september 2013 wordt verzoeker veroordeeld door het hof van beroep voor de verkoop, het bezit of het te koop stellen van verdovende middelen, namelijk heroïne en cocaïne.

Op 8 juni 2016 wordt verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank wegens het toedienen van opzettelijke slagen en verwondingen aan minderjarigen, zijnde zijn kinderen, en aan zijn toenmalige echtgenote.

Op 5 april 2017 wordt verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank wegens verboden wapendracht, mondelinge bedreigingen onder bevel of voorwaarden en wegens het toedienen van opzettelijke slagen en verwondingen aan zijn toenmalige echtgenote.

Op 3 oktober 2018 wordt verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank wegens belaging.

Op 26 februari 2020 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot beëindiging van het verblijf. Tegen deze beslissing stelt verzoeker geen beroep in.

Op 6 oktober 2023 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Tegen deze beslissing stelt verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die het beroep verwerpt bij arrest nr. 308 146 van 11 juni 2024.

Eveneens op 6 oktober 2023 neemt de gemachtigde een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van tien jaar (bijlage 13sexies), aan verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan de Heer:

Naam: S. (...)

Voornaam: M. (...) B. (...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Senegal

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 06.10.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied. het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

☐ *Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat u een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*

Een inreisverbod van 10 jaar is proportioneel daar u door uw persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. Bij de bepaling van de duur van het inreisverbod werd rekening gehouden met alle specifieke elementen die uw dossier kenmerken.

Op 07.07.2006 werd u door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden met probatie uitstel voor een termijn van 3 jaar uitgezonderd 9 maanden effectief daar u zich schuldig gemaakt had aan; mondelinge bedreigingen onder een bevel of een voorwaard (2 feiten); aan opzettelijke verwondingen of slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg, het misdrijf gepleegd zijnde tegen uw echtgenote of de persoon met wie u samenleefde of samengeleefd had en een duurzame affectieve en seksuele relatie had of gehad had (2 feiten); aan belaging; aan opzettelijke verwondingen of slagen aan minderjarigen. de feiten gepleegd zijnde door hun vader (3 feiten); aan opzettelijke verwondingen of slagen aan een minderjarige; aan opzettelijke verwondingen of slagen, het misdrijf gepleegd zijnde tegen uw echtgenote of de persoon met wie u samenleefde of samengeleefd had heeft en een duurzame affectieve en seksuele relatie had of gehad had en aan bedreiging door gebaren of zinnebeelden. Deze feiten pleegde u tussen 25.11.2005 en 04.05.2006.

Op 05.11.2009 werd u door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen bij verstek veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 maanden daar u zich schuldig gemaakt had aan heling. Dit feit pleegde u op een niet nader bepaalde datum tussen 02.01.2006 en 21.02.2006.

Op 13.08.2010 werd u door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 15 maanden in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig gemaakt had aan diefstal met geweld of bedreiging door twee of meer personen. Dit feit pleegde u op 21.05.2010.

Op 09.05.2012 werd u door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een werkstraf van 150 uren (bij niet naleving een vervangende gevangenisstraf van 14 maanden) daar u zich schuldig gemaakt had aan verdovende middelen in bezit gehad te hebben, verkocht of te koop gesteld te hebben, afgeleverd of aangeschaft te hebben, nl cannabis. Dit feit pleegde u op 24.03.2012.

Op 20.09.2013 werd u door de het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar in staat van bijzondere herhaling daar u zich schuldig gemaakt had aan verdovende middelen in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld te hebben, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk cocaïne en heroïne, het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging. Deze feiten pleegde u op 08.03.2013.

Op 08.06.2016 werd u door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen bij verstek veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar daar u zich schuldig gemaakt had aan opzettelijke verwondingen of slagen toegebracht aan een minderjarige, de feiten gepleegd zijnde door zijn vader; aan opzettelijke verwondingen of slagen, het misdrijf gepleegd zijnde tegen uw echtgenote of de persoon met wie u samenleefde of samengeleefd had en een duurzame affectieve en seksuele relatie had of had gehad. Deze feiten pleegde u op 19.09.2015 en meermaals op 20.12.2015.

Op 05.04.2017 werd u door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig gemaakt had aan verboden wapendracht nl een keukenmes; aan mondelinge bedreigingen onder bevel of voorwaarden en aan opzettelijke verwondingen of slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg het misdrijf gepleegd zijnde tegen uw echtgenote of de persoon met wie u samenleefde of samengeleefd had en een duurzame affectieve en seksuele relatie had of gehad had. Deze feiten pleegde u op 08.02.2017.

Op 03.10.2018 werd u door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig gemaakt had aan belaging. Deze feiten pleegde u tussen 06.10.2017 en 19.12.2017, meermaals op niet nader te bepalen data, onder meer op 07.11.2017 en laatstop 18.12.2017.

U werd meermaals veroordeeld voor feiten van intrafamiliaal geweld. Zo werd uw ex-echtgenote zelfs slachtoffer van geweld van uwentwege op het moment dat ze zwanger was en later toen ze bevallen was van een kind via keizersnede. Ook uw zeer jonge kinderen en de broer van uw ex-echtgenote waren getuige én slachtoffer van het huiselijke geweld, dit terwijl een gezin voor jonge kinderen normalerwijze een beschermende functie dient te bieden. U bedreigde uw vrouw door haar een mes op de keel te zetten, u sloeg haar zonder aanleiding op haar gezicht en u dreigde haar te vermoorden. U belaagde haar meermaals. Uit de uitlezing van uw sms en what's app berichten bleek dat u uw echtgenote continu lastig viel. Nadat u slechts een maand vrij was uit de gevangenis, stampte u opnieuw de deur van haar woonst in. Uw echtgenote had de sloten vervangen nadat u haar huissleutel had gestolen. U schreeuwde tegen haar en u weigerde de woning te verlaten. Telkens werden de ordediensten opgeroepen om tussen te komen en vast te stellen dat u uw vrouw, in het bijzijn van de kinderen, psychisch en fysiek geweld aan deed. De geweldplegingen zijn des ter erger daar ze hebben plaatsgevonden in het bijzijn van uw minderjarige kinderen. Bovendien deelden de kinderen ook in de klappen. Deze ervaringen kunnen de gezonde ontwikkeling van jonge kinderen negatief beïnvloeden. Daar waar u als partner en als vader een vertrouwenspersoon zou moeten zijn, zorgt uw gewelddadige ingesteldheid voor een sfeer van onveiligheid binnen het gezin. Uw herhaaldelijk agressief gedrag verstoorde de rust en het welzijn van uw vrouw en uw kinderen.

U werd ook veroordeeld voor het verhandelen van drugs. Uit de onderzoeksresultaten is gebleken dat u samenwerkte met een kompaan om de drugs aan de man te brengen. Als tussenpersoon bracht u potentiële klanten in contact met uw vriend die in het bezit was van de koopwaar. Aanvankelijk achtte de rechter het opleggen van een werkstraf meer constructief dan een gevangenisstraf. U werd over de draagwijdte van de werkstraf ingelicht en u stemde hiermee in. Helaas bleek de werkstraf niet de gepaste straf. U schakelde over tot de verkoop van heroïne en cocaïne, drugs met een grotere en snellere verslavingspotentieel. Het handelen in verdovende middelen is verwerpelijk en maatschappelijk onaanvaardbaar. Het brengt ernstige schade toe aan de gebruikers en gaat veelvuldig gepaard met andere vormen van criminaliteit zoals

diefstallen en geweldplegingen hetgeen het onveiligheidsgevoel in de samenleving vergroot. Het verkopen van verdovende middelen, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen. Bovendien bekommerde u zich niet om de negatieve gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, enkel het snel financieel voordeel was voor u van belang. Deze feiten wijzen op een gevaarlijke en asociale ingesteldheid. Het vergemakkelijken van het gebruik van drugs en het tegen betaling ter beschikking stellen van drugs, betekent een voortdurend gevaar voor de fysieke en morele gezondheidstoestand van de maatschappij en brengt de openbare veiligheid ernstig in het gedrang.

De kansen die Justitie u bood heeft u niet benut. Zowel de probatievoorwaarden als de werkstraf heeft u niet aangegrepen om uw leven een andere wending te geven. Deze gunstmaatregelen werden u nochtans aangereikt in de hoop dat u zou begrijpen dat uw gewelddadige gedrag onaanvaardbaar was en dat u zich moest herpakken. U was blijkbaar niet bereid om de nodige inspanningen te leveren om op het recht pad te blijven. U bent hardleers want u trekt geen lessen uit uw veroordelingen en u hervalt telkens weer in uw oude gedragspatroon. Bovendien ontkende u of minimaliseerde u de geweldplegingen tegen uw ex-vrouw en kinderen hetgeen wijst op een gebrek aan schuldinzicht. Gelet op uw talrijke veroordelingen werd vastgesteld dat u niet de intentie vertoont om uw gedrag te verbeteren. Het feit dat u de neiging vertoont uw gedrag verder te zetten, kan een maatregel, gestoeld op openbare orde, verantwoorden (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I.).

Op 26.02.2020 werd uw recht op verblijf beëindigd op basis van artikel 44bis, § 1 om ernstige redenen van openbare orde. Uit uw persoonlijk gedrag blijkt immers een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. De beslissing tot beëindiging van uw verblijf werd u op 27.02.2020 in de gevangenis van Merksplas betekend. U diende geen beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, deze beslissing is dan ook definitief. Op 26.02.2020 werd u uit de registers afgeschreven wegens verlies verblijfsrecht. U maakt bijgevolg het voorwerp uit van een beslissing tot beëindiging van het verblijf (voor de uitgebreide motivering zie beslissing d.d. 26.02.2020).

Sinds 23.03.2019 verblijft u ononderbroken in de gevangenis. U bereikt straffe einde op 13.01.2024 en een overname door DVZ is mogelijk vanaf 18.07.2023 (vanaf 6 maanden voor straffeinde).

Enige verbetering in uw persoonlijk gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, kan niet worden vastgesteld. Er wordt immers geen enkel document voorgelegd waaruit blijkt dat het recidivegevaar sinds de beëindiging van uw recht op verblijf geweken is en u niet langer een gevaar voor de openbare orde zou vormen.

Uw verblijf in de gevangenis verloopt evenmin vlekkeloos. Er dienden reeds 14 rapporten opgesteld te worden voor tuchtrechtelijke inbreuken.

Bij vonnis d.d. 28.01.2022 weigerde de Strafvuotoeringsrechtbank u een beperkte detentie toe te kennen. Uit dit vonnis blijkt: 'U heeft vier veroordelingen in uitvoering wegens onder meer belaging, slagen en verwondingen aan uw ex-partner meermaals en aan uw minderjarig kind, bedreiging van uw ex-partner, bezit van verboden wapen, poging diefstal met geweld of bedreiging met verzwarende omstandigheden en 1 titel wegens de intrekking van een voorlopige invrijheidstelling. U bevindt zich in de strafcategorie van 5 tot 7 jaar en uw straffeinde doet zich volgens de opsluitingsfiche voor op 13 januari 2024. Het betreft thans uw zevende detentie maar de eerste maal boven de drie jaar. U kreeg in het verleden veel kansen onder de vorm van strafonderbreking, elektronisch toezicht, probatie, ... doch dit weerhield u niet om opnieuw strafbare feiten ten aanzien van uw ex-partner te plegen. De laatste feiten van intrafamiliaal geweld vonden zelfs plaats vrijwel onmiddellijk na een eerdere vrijlating. U ontkent ten eerste dat er sprake is van intrafamiliaal geweld ten aanzien van uw ex-partner en/of kind en van een agressieproblematiek. Na een multidisciplinair overleg in September 2019 werd besloten dat er sprake is van een zeer groot risico op recidive gezien de herhaalde veroordelingen. Volgens de PSD dient u te werken aan uw probleeminzicht. U werd dan ook doorverwezen naar het CGG intra muros. Daar werd u echter geweigerd omdat uw ontkennende houding te groot is. U gebruikt alcohol en rookte in het verleden cannabis. U bent van oordeel dat er geen sprake is van een verslavingsproblematiek doch de PSD meent dat er wel elementen aanwezig zijn in het dossier die wijzen op een alcohol- en agressieproblematiek. U bent volgens de verslaggeving erg snel geïrriteerd en licht ontvlambaar waarbij u zich zowel fysiek als verbaal agressief gedraagt. U houdt geen rekening met de fysieke en psychische integriteit van uw gezin. U wil lijkt het enige dat telt en u schuwt hierbij niet het gebruik van agressie en het uiten van doodsb bedreigingen.'

Uw houding blijft zeer problematisch. Daar u iedere vorm van intrafamiliaal geweld blijft ontkennen en u de oorzaak van uw veroordelingen volledig bij uw slachtoffer legt, is de kans groot dat u uw ex en de kinderen opnieuw zal verontrusten bijzonder groot.

Er bestaat nog steeds een ernstig risico op recidive.

Op 31.10.2019 vulde u een formulier hoorrecht in, u diende tevens meerdere documenten in. Bij de beslissing tot beëindiging van uw recht op verblijf d.d. 26.02.2020 werd rekening gehouden met de door u verschaft informatie.

Op 13.07.2023 vulde u naar aanleiding van voorliggende beslissing nogmaals een formulier hoorrecht in. U verklaarde dat uw taal Nederlands is; dat u Engels, Frans en Nederlands kan lezen en/of schrijven; dat u Wolof kan spreken en lezen; dat u sinds 02.05.2005 in België bent; dat u rechtstreeks vanuit Senegal naar België bent gekomen met een paspoort met visum voor familiale redenen; dat u uw Senegalees paspoort kwijt bent en dat enkel uw Belgische vreemdelingenkaart aanwezig is op de griffie van de gevangenis; dat u geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren; dat geen partnerrelatie meer heeft in België maar dat u wel 15 jaar een relatie heeft gehad met de moeder van uw kinderen en er een goed contact is; dat u 5 minderjarige kinderen heeft in België, dat u redenen heeft waarom u niet naar uw eigen land kan terugkeren, namelijk: omdat u opgroeide bij uw oma en dat zij overleden is; dat u niemand meer heeft in Senegal; dat uw leven nu in België is aangezien u 5 kinderen hebt die in België geboren zijn en hier opgroeien.

U voegde volgende bijkomende documenten toe: een bezoekerslijst van de gevangenis; een geboorteakte van uw 5 kinderen: S. (...) B. (...), S. (...) M. (...), S. (...) I. (...), S. (...) M. (...) en S. (...) A. (...).

U heeft geen duurzame relatie in het Rijk.

Van 29.06.2003 tot 28.11.2019 was u gehuwd met N. (...) N. (...) A. (...) (geboren op (...) te (...), Belgische nationaliteit sinds 10.10.2003). Uit deze relatie werden 5 kinderen geboren: S. (...) B. (...) (geboren (...) 2003 te B. (...). Belgische nationaliteit sinds 10.10.2003), S. (...) A. (...) (geboren (...) 2005 te B. (...), Belgische nationaliteit), S. (...) M. (...) (geboren (...) 2006 te B. (...). Belgische nationaliteit), S. (...) M. (...) (geboren (...) 2010 te B. (...), Belgische nationaliteit) en S. (...) I. (...) (geboren (...) 2010 te B. (...), Belgische nationaliteit). Uw oudste zoon is inmiddels meerderjarig, uw oudste dochter zal op (...) 2023 18 worden. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat onderhavige beslissing de belangen van uw kinderen schaadt.

Sinds 23.01.2014 stond u nooit meer officieel op eenzelfde adres ingeschreven als uw gezin. Maar ook daarvoor al woonde u dikwijls gescheiden van uw gezin en sinds 23.03.2019 verblijft u ononderbroken in de gevangenis. Jullie relatie verliep moeizaam zoals blijkt uit de veroordelingen voor intrafamiliaal geweld. Niet enkel uw ex was het slachtoffer van uw agressief karakter, ook de kinderen leden hieronder. De feiten van intrafamiliaal geweld hebben ongetwijfeld uw gezinsleven en de affectieve banden aangetast. U ontvangt soms (virtueel) bezoek van uw kinderen en/of ex-partner. Uit het loutere gegeven dat zij u soms bezoeken, kan niet afgeleid worden dat de relatie die u heden met uw kinderen heeft, voldoende hecht is om onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) te vallen. U legt geen enkel bewijsstuk voor dat aantoonde of en hoe u sinds uw gevangenneming invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met uw kinderen. U toont niet aan of u deelt in de beslissingen over hun opvoeding, hoe u contact met hen onderhoudt in de periodes dat er geen bezoek is, of er een bezoeksregeling uitgewerkt werd bij de echtscheiding, of u via werk in de gevangenis poogt nog enige financiële bijstand te geven, of u hen regelmatig belt, et cetera. Uw kinderen zijn hoe dan ook gewend aan uw afwezigheid en contacten met u in een gecontroleerde setting. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM heeft de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Üner / Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur / het Verenigd Koninkrijk). Uit niets blijkt dat contact via telefoon en/of internet vanuit Senegal niet mogelijk zou zijn. Bovendien hebben zij allen de Belgische nationaliteit en kunnen zij België dus vrijelijk in- en uitreizen. Zij zouden u, al dan niet onder begeleiding van hun moeder of een andere volwassene, tijdens schoolvakanties kunnen komen bezoeken in Senegal.

Indien aangetoond zou zijn dat de relatie tussen u en uw kinderen op heden nog voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren, quod non, kan opgemerkt worden dat uit het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Het gevaar dat u vormt uw omgeving en voor de openbare orde, is supérieur aan de familiale- en gezinsbelangen die u dan zou kunnen doen gelden, er zijn, zoals hierboven reeds aangetoond, immers ernstige redenen van openbare orde waardoor onderhavige beslissing proportioneel is.

Ondanks het gegeven dat u sinds mei 2005 in België verblijft, is niet gebleken dat u een dermate bijzondere binding, met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Uw pa-cours in België bestaat uit een aaneenschakeling van veroordelingen. Uit niks blijkt dat de banden die u met België zou opgebouwd hebben van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Sinds 23.03.2019 verblijft u ononderbroken in de gevangenis.

Bovendien kan er niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere band dan uw nationaliteit zou hebben met uw herkomstland. U was immers reeds 23 jaar oud toen u in België kwam wonen. Er kan in alle redelijkheid worden aangenomen dat u nog sociale, culturele en familiale banden met dit land heeft. U bent er voor een groot deel opgegroeid, u spreekt de taal en u gaf in uw hoorrecht d.d. 31.10.2019 bovendien aan dat uw ouders, uw broers en zussen, uw tantes en nonkels in Senegal wonen. In uw hoorrecht d.d. 13.07.2023 gaf u aan dat u opgroeide bij uw oma, dat zij overleden is en u niemand meer heeft in Senegal. Zelfs indien u niemand meer zou hebben in Senegal, wat weinig waarschijnlijk lijkt minstens liggen geen stukken voor waaruit dit daadwerkelijk blijkt, wordt u op uw leeftijd geacht in staat te zijn uw leven aldaar weer op te pakken. In het verleden was u in Senegal tewerkgesteld als magazijnier, als automechaniker en in de bouw hetgeen erop wijst dat u werkkansen heeft op de arbeidsmarkt in Senegal.

Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van uw recht op de eerbiediging van uw privéleven. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u zou worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering naar uw land van herkomst. Uw administratief dossier bevat tevens geen elementen met betrekking tot uw gezondheidstoestand of die van één van uw gezinsleden die een verwijdering onmogelijk zouden maken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 44^{nonies} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het hoorrecht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel. Ter adstruering van zijn middel, zet verzoeker in zijn syntheseseminarie het volgende uiteen:

“Hoorrecht

Doordat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie verzoeker nooit uitnodigde om gehoord te worden betreffende zijn dossier;

Doordat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie verschillende beweringen betreffende het gezin van verzoeker aanhaalt, alsook de (afwezigheid) van een band van verzoeker met zijn kinderen;

Terwijl het algemeen rechtsbeginsel, zoals beschreven door de raad van state in haar arrest van 30 maart 1999, n 40/99 B.15.4, gepubliceerd op de site van de Raad van State, waarin zij het beginsel omschrijft als :

“ soient préalablement entendus ceux qu'elle concerne, même quand cette audition n'est pas expresseément prévue, et ce en application d'un principe général de droit”

Vrij vertaald :

“ eenieder dient gehoord te worden betreffende een beslissing die hem of haar betreft, zelfs indien een hoorrecht niet expliciet voorzien is, en dit als toepassing van een algemeen rechtsbeginsel.”

Aangezien dit beginsel niet rechtstreeks is opgenomen in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient verzoeker zich te baseren op de in de rechtspraak en rechtsleer ontwikkelde voorwaarden;

Dat er twee voorwaarden zijn vooraleer het hoorrecht toepasselijk is ("Le droit d'être entendu en matière d'asile et migration : perspectives belge et européenne", Janssens, S., Robert, P., RDE, 2013, 174, p 381) : de door de overheid genomen maatregel is een ernstige inbreuk en de maatregel is gebaseerd op een persoonlijke gedraging van de betrokkene.

Dat in casu staat het onomstotelijk vast dat aan beide voorwaarden is voldaan :

- *de maatregel heeft een ingrijpend gevolg op de mogelijkheid van verblijf van verzoeker*
- *bovendien is het een beslissing op een verzoek dat verzoeker zelf richtte en gebaseerd op zijn eigen en persoonlijke situatie.*

Dat zonder ook maar een verzoek te richten aan verzoeker, de staatssecretaris stelt dat :

- *verzoeker geen enkel bewijsstuk voorlegt dat aantoont of en hoe verzoeker sinds zijn gevangenneming invulling geeft aan het gezins- en of familieleven met zijn kinderen en dat hij evenmin aantoont of hij deelt in de beslissingen over hun opvoeding. Verzoeker zou niet aantonen hoe hij contact onderhield met hen in de periodes dat er geen bezoek was en of er een bezoeksregeling uitgewerkt werd bij de echtscheiding*
- *verzoeker een gevaar zou betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie liet verzoeker twee maal een erg beperkte en gestandaardiseerde lijst invullen, waarop hij zich baseert om verregaande conclusies te verbinden.

Ondanks dat verzoeker zich in een precaire situatie bevindt in de gevangenis, hij uiteraard ook de middelen ontbeert om uitgebreide rapporten op te laten stellen of onderzoeken te laten uitvoeren en aantoont dat zijn kinderen regelmatig op bezoek komen (allemaal, ook de meerderjarigen) stelt de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dat "ongetwijfeld uw gezinsleven en de affectieve banden aangetast zijn.

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie voerde geen onderzoek, sprak niet met de ex partner van verzoeker, noch met zijn kinderen; hij baseert zich louter op informatie vanuit het strafdossier, die niet uitweidt over de relatie met zijn kinderen;

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie baseert zich louter op de veroordelingen die verzoeker opliep, zonder verder te kaderen.

Dit is onvoldoende om een dergelijk verregaande maatregel te nemen;

Mocht de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie nog vragen hebben gehad bij de door hem slecht veronderstelde affectieve band van verzoeker met zijn kinderen, had een persoonlijk gesprek, opheldering kunnen verschaffen.

Dat verzoeker al deze beweringen kan logenstraffen middels stukken en de beslissing alleszins anders zou zijn geweest, mocht de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie verzoeker hebben uitgenodigd, al was het maar schriftelijk, om standpunt in te nemen op de twijfels die bij de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zouden leven.

Dat zonder ook maar een verzoek te richten aan verzoeker om hem toe te laten zijn band toe te lichten, de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie oordeelt dat verzoekers band met zijn kinderen onvoldoende is.

Dat zulke houding niet strookt met de zorgvuldigheidsplicht die rust op de overheid, laat staan dat het hoorrecht, eventueel onrechtstreeks, geëerbiedigd is geworden.

Dat mocht de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de moeite hebben gedaan om een vraag tot extra informatie te stellen betreffende de affectieve band, dan had hij het hoorrecht wel gerespecteerd en was de beslissing uiteraard anders geweest;

Dat alleszins de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij dit onderzoek het hoorrecht volledig heeft genegeerd;

Dat mocht de staatssecretaris verzoeker hebben uitgenodigd, dan had hij toelichting kunnen verschaffen;

Dat dit dossier bij uitstek een dossier is waarbij het hoorrecht een wezenlijk verschil had kunnen maken;

Dat het bovendien geen beslissing is die automatisch wordt getroffen louter door toedoen van de wet;

Dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de mogelijkheid had moeten bieden om extra informatie te verschaffen, voor zover deze nog niet in het dossier verwerkt en neergelegd was;

Dat verzoeker nooit de mogelijkheid heeft gekregen om een antwoord te bieden;

nooit werd haar verzocht om bijkomende bewijzen voor te brengen en a fortiori onderzocht Staatssecretaris voor Asiel en Migratie nooit de invloed van de beslissing op verzoeker, wat hij bij een uitnodiging of een gehoor wel had kunnen doen.

Dat het dan ook als een paal boven water staat dat het hoorrecht van verzoeker niet werd gehonoreerd en zij hun dossier dan ook niet terdege konden verdedigen.

Dat het hoorrecht immers inhoudt dat verzoeker ook over een redelijke tijdspanne dient te beschikken om zijn opmerkingen over te maken ("Le droit d'être entendu en matière d'asile et migration : perspectives belge et européenne", Janssens, S., Robert, P., RDE, 2013, 174, p 383); ook dit gebeurde in huidig dossier niet.

Dat bovendien de betrokkene expliciet dient te worden uitgenodigd om haar zienswijze uit de doeken te doen. ("Le droit d'être entendu en matière d'asile et migration : perspectives belge et européenne", Janssens, S., Robert, P., RDE, 2013, 174, p 381; OPDEBEEK I., "De hoorplicht", in Beginsele van behoorlijk bestuur, Brugge, Die Keure, 2006, p. 265). Dit is niet gebeurd.

Dat daarenboven geen enkele uitsluitingsgrond op verzoeker van toepassing is. Dat de beslissing niet urgent was/is.

Dat verzoeker perfect in de mogelijkheid is / was om gehoord worden; de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, was/is op de hoogte van zijn adres en verblijfplaats.

Dat de beslissing evident was en een logisch gevolg van het toepassen van de wet;

Dat ze een diepgaande interpretatie van de situatie van verzoeker had moeten behelzen.

Dat er voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geen enkel beletsel was om verzoeker te horen, noch was er een reden waarom het niet zou hoeven te gebeuren.

Dat bovendien een inbreuk op het hoorrecht een schending van een dermate essentieel recht vormt, dat dit de vernietiging van de beslissing kan schragen.

Gevaar voor de openbare orde – schending artikel 8 EVRM

Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

- *iedereen recht heeft op respect voor zijn privé- en gezinsleven en*
- *inmenging van overheidswege in de uitoefening van dit recht slechts toegestaan is voor zover dit:*
 - *bij wet voorzien is en*
 - *noodzakelijk is voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

Op grond van de rechtspraak van het EHRM moet iedere administratieve overheid in het licht van de waarborgen van artikel 8 EVRM alvorens een beslissing te nemen ten aanzien van een vreemdeling:

- *de feiten en omstandigheden van het individuele geval waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben, zo nauwkeurig mogelijk onderzoeken en op basis daarvan*
- *komen tot een 'fair balance' bij de belangenafweging tussen het belang van de vreemdeling bij de uitoefening van zijn gezins- en privéleven en het algemeen belang van de samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.*

Bij zijn wettigheidscontrole dient de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie na te gaan of hij alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en of hij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die belangenafweging heeft geresulteerd in een 'fair balance'.

De Staatssecretaris dient de omvang en hechtheid van het gezins- en privéleven van betrokkene kenmerken, te beoordelen (RVV nr 229 068 dd. 20 november 2019) en bovendien dient hij tevens concreet onderbouwen waarom het gedrag van betrokkene een gevaar oplevert voor de nationale veiligheid en openbare orde.

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelt dat nergens een bijzondere affectieve band uit blijkt, waarbij totaal genegeerd wordt dat de kinderen van verzoeker, ook de meerderjarige kinderen, alsook zelfs de partner van verzoeker regelmatig op bezoek kwamen/komen bij verzoeker.

Verzoeker voegt bij zijn synthesesmemorie stukken bij die dit aantonen : Zo brengt hij een historiebezoek vna de gevangenis bij; hieruit blijken 28 bezoeken van zijn kinderen van 2021 tot nu. Dat is een maandelijks bezoek. Dat is niet weinig. De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie kan niet beweren dat er geen gezinsleven op verzoeker wacht noch dat verzoeker geen warme band had én heeft met zijn kinderen. Verzoeker bracht dit stuk al bij, maar dit wordt genegeerd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie; ze laat onvermeld waarom deze bezoeken niet zouden aantonen dat er een gezinsleven is én een band met de kinderen.

De voornaamste reden van de bescherming van het gezinsleven door de wetgever, is uiteraard dat de relatie tussen verzoeker en zijn kinderen wederzijds is; niet enkel berooft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie verzoeker van zijn recht om persoonlijk contact met zijn kinderen, ze berooft ook het recht van zijn kinderen op contact met hun ouder;

Beweren dat een band evenzeer kan bestaan vanuit Senegal, het herkomstland van verzoeker, strookt niet met de waarheid; de kinderen kunnen geen persoonlijke band opbouwen met hun vader en nooit fysiek contact met hem houden; de nabijheid is een noodzakelijke voorwaarde om het gezinsleven te kunnen genieten en dit is onmogelijk als verzoeker op duizenden kilometer van zijn kinderen verblijft.

Daarnaast negeert de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie het gegeven dat verzoeker niet enkel een emotionele band heeft met zijn kinderen, hij voorzag ook in een alimentatie, waarvan tevens stukken worden bijgebracht.

Er moet weliswaar rekening worden gehouden met het gegeven dat verzoeker slechts in de gevangenis kon werken en dus geen hoge bedragen kon sparen, maar hij slaagt er desalniettemin in om 500 Euro, en toch niet onaanzienlijk bedrag, over te maken als bijdrage in de opvoeding van zijn kinderen.

Daarnaast mat ook niet uit het oog worden verloren dat de moeite die zowel moeder als sociale organisaties zich getroostten om de kinderen zoveel mogelijk tijd bij hun vader te laten doorbrengen, enkel gebeurt, indien er een sterke band is met hun vader. De organisatorische drempels om een bezoek mogelijk te maken, gaande van vervoer, tot begeleiding, zijn niet onaanzienlijk, zeker niet voor kinderen, en ondanks die hoge drempel, gingen er op twee jaar tijd 28 bezoeken door.

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie veronachtzaamt dan ook schromelijk de warme band van verzoeker met zijn kinderen en motiveert volstrekt onvoldoende waarom verzoeker niet de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou kunnen genieten. Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat dan ook in tegen het verdrag en dient te worden vernietigd.

De stukken tonen ontegensprekelijk aan dat verzoeker en zijn kinderen een betekenis- en waardevolle band hebben met elkaar en de kinderen en ook de expartner van verzoeker, hoewel hij in een afgelegen gevangenisinrichting verbleef die moeilijk bereikbaar is, alsnog op bezoek gingen.

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wijdt ook niet uit over de leeftijd van de kinderen;

Verzoekers jongste van de vijf kinderen is 13 jaar oud. Deze jonge leeftijd maakt dat verzoeker een belangrijk figuur is en blijft in hun opvoeding en het feit dat hij er regelmatig contact mee onderhoudt, toont aan dat er een band is.

Van hen kan niet verwacht worden dat zij makkelijk op en neer zouden reizen naar Senegal en de bewering dat middels moderne communicatie een band zou kunnen worden opgehouden, is larie.

Niets vervangt een fysieke ontmoeting, zeker niet tussen familie of gezinsleden.

Verzoeker heeft vanaf zijn toelating tot gezinshereniging, altijd bij zijn gezin verbleven en is slechts omwille van de veroordelingen, uithuizig geworden.

Feit dat er veroordelingen zijn geweest voor intrafamiliaal geweld, die verzoeker ten zeerste betreurt en ondertussen inziet dat hem daar een zware verantwoordelijkheid treft, bewijst ook dat verzoeker een intense band met zijn gezin onderhield : mocht verzoeker zich niet interesseren in zijn gezin en mochten de kinderen en zijn ex partner hem onverschillig hebben gelaten, zouden de emoties tussen verzoeker en zijn ex partner nooit zo hoog hebben opgelopen dat verzoeker uiteindelijk een correctionele veroordeling heeft opgelopen.

Het gegeven dat de veroordelingen van verzoeker zich voornamelijk situeren in het gezinsverband, toont net de gehechtheid van hem aan zijn gezin aan.

Verzoeker is erg belangrijk in het leven van zijn kinderen, zeker nog de jongste en het grondgebied verlaten zou zowel voor hen als voor verzoeker een ernstige aderlating zijn.

Bovendien stelt de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dat verzoeker een inreisverbod dient te ondergaan van 10 jaar.

Normaals wordt bij een inreisverbod slechts opgelegd voor een periode van 3 jaar; uitzonderlijk kan dit uitgebreid worden tot 5 jaar en slechts in heel specifieke omstandigheden kan dit verder uitgebreid worden.

De wetgever voorziet dat de duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval.

De wetgever voorzag dus dat er een specifieke motivering diende te geschieden, niet enkel voor het inreisverbod, maar ook een nog meer bijzondere motivering voor een inreisverbod dat 5 jaar te boven gaat.

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie legde een inreisverbod van 10 jaar op.

Nergens verantwoordt hij waarom dit geen 9 jaar is, of 7; ER wordt louter een copy paste gedaan van de motivatie die werd opgesteld voor het bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij wordt gesteld dat rekening wordt gehouden met "alle specifieke elementen".

Een oplijsting van de veroordelingen van verzoeker, zoals in de nota voor verwerende partij, geeft bovendien een foutief beeld van verzoeker. Verzoeker had een turbulente relatie met zijn ex partner en de veroordelingen kaderen allemaal binnen dezelfde problematiek.

Verzoeker kan uiteraard de procedures niet opnieuw voeren, maar het is vreemd dat de raadslui van verzoeker nooit de "opsloping" hebben gepleit.

Krachtens artikel 65, eerste lid, Strafwetboek, kan de rechter die oordeelt dat meerdere misdrijven de uitvoering zijn van eenzelfde misdadig opzet, slechts één straf opleggen, namelijk de zwaarste; de toepassing van deze regel verplicht de rechter ertoe de voor de lichtere misdrijven voorgeschreven straffen buiten beschouwing te laten, zelfs als die straffen voorzien in een zwaardere vervangende sanctie dan die, welke samen met de zwaarste hoofdstraf kan worden opgelegd.

Dit had de verdediging voor verzoeker moeten zijn, doch dit is niet zonder meer opgeworpen.

Alleszins blijkt uit de gevangenisbezoeken dat de ex partner van verzoeker, verzoeker vergiffenis schonk en momenteel moeite doet om de vader van haar vijf kinderen de mogelijkheid biedt, met hem in contact te komen.

Mochten de misdrijven van verzoeker een dusdanige schending van de openbare orde zijn geweest, dat ze een inreisverbod zouden ondersteunen, dan zou de meest nabije partner van verzoeker hem toch niet zo goedgunstig gezind zijn.

Als zelfs zij, die toch slachtoffer wordt geacht (maar zich uiteindelijk nooit burgerlijke partij stelde), in verzoeker geen gevaar ziet, waaruit blijkt dan het gevaar voor de openbare orde, zoals voorgehouden door verwerende partij; laat staan dan men voldoende motiveert waarom de termijn de maximale termijn vna 10 jaar zou moeten bedragen.

Mocht de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dan ook oordelen dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten, dan dient verzoeker de mogelijkheid te worden geboden zich in regel te stellen en zo zijn opgroeiende kinderen te zien in België.

Huidige beslissing verhindert immers ten zeerste contact tussen verzoeker en zijn kinderen, waarbij hun belang toch zou voorop moeten staan.

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie motiveert niet waarom een 13-jarige tweeling die hun vader regelmatig bezoeken, geen recht zouden mogen hebben op direct lichamelijk en rechtstreeks contact met hun vader.

Nochtans zouden de rechten van het kind de eerste bekommernis moeten uitmaken, maar er is nergens een specifieke motivering, die rekening houdt met de kinderen, laat staan de jongste kinderen, en die aantoont dat verzoeker aantoonbaar een gevaar zou opleveren voor de openbare orde, laat staan voor zijn kinderen.

De staatssecretaris verwijst weliswaar naar een veroordeling, doch toont nergens aan waar verzoeker een concreet gevaar uitmaakt of uitmaakte voor de openbare orde. Het is uiteraard niet omdat verzoeker een voorwaarde van zijn voorwaardelijke detentie overtrad, dat hij ipso facto een gevaar uitmaakt voor de openbare orde, laat staan de nationale veiligheid.

Nochtans dient de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een billijke afweging maken tussen de particuliere belangen van de betrokkene en de belangen van de Staat. DVZ heeft daarvoor bij de belangenafweging onder artikel 8 EVRM geen passend en voldoende gewicht gehecht aan de belangen van verzoeker.

Bijgevolg kan niet worden vastgesteld dat het belang van de Staat primeert op dat van de betrokkene en zijn familiale belangen.

Dat alleszins de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij dit onderzoek het hoorrecht volledig heeft genegeerd;”

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar artikel 44*nonies* van de Vreemdelingenwet, dat aan verzoeker een inreisverbod van tien jaar moet worden opgelegd omdat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Verweerder motiveert tevens concreet waarom hij tot deze vaststelling komt. Hij zet uiteen dat verzoeker zich reeds herhaaldelijk heeft schuldig gemaakt aan *intra* familiaal geweld jegens zijn ex-echtgenote en minderjarige kinderen, alsook aan het bezit en/of de verkoop van cannabis, heroïne en cocaïne. Er blijkt niet dat verzoeker bereid is zijn persoonlijk gedrag in de positieve zin aan te passen.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgegeven. Het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing heeft ingesteld, werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 308 146 van 11 juni 2024. Het voornoemde bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod van tien jaar – met toepassing van artikel 44*nonies* van de Vreemdelingenwet – omdat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Verzoeker betwist dat hij een gevaar voor de openbare orde vormt en voert de schending aan van het materiële motiveringsbeginsel alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 44*nonies* van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§1. Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§2. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval. (...)”

Uit deze bepaling volgt dat aan een familielid van een Unieburger een inreisverbod kan worden afgegeven om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Dit inreisverbod mag voor een periode van meer dan vijf jaar worden opgelegd wanneer de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Verzoeker bekritiseert dat er niet wordt gemotiveerd waarom er voor een duurtijd van tien jaar wordt gekozen, en niet voor bijvoorbeeld zeven of negen jaar.

De Raad merkt in de eerste plaats op dat, overeenkomstig artikel 44*nonies*, §2 van de Vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. Uit de bestreden beslissing moet dus inderdaad een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (cf. RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen. Verzoeker kan dan ook niet worden bijgetreden in zijn kritiek dat de gemachtigde diende te motiveren waarom niet voor een inreisverbod van minder dan tien jaar wordt geopteerd.

De Raad stelt vast dat met betrekking tot de duur van het inreisverbod uitdrukkelijk wordt gespecificeerd dat een termijn van tien jaar wordt opgelegd omdat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Hierbij wordt onmiskenbaar verwezen naar de vaststelling dat verzoeker al verschillende keren is veroordeeld voor het toedienen van opzettelijke slagen en verwondingen aan zijn ex-echtgenote en aan zijn minderjarige kinderen, waarbij telkens wordt verwezen naar de desbetreffende correctionele vonnissen. De gemachtigde motiveert vervolgens dat, gelet op deze elementen, een inreisverbod voor de duur van tien jaar gerechtvaardigd is. Dit komt de Raad niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig voor. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij laat uitschijnen dat het inreisverbod enkel zou zijn gebaseerd op het feit dat hij een voorwaarde van zijn voorwaardelijke detentie heeft overtreden.

Verder betwist verzoeker eveneens dat hij een ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt. Wat de herhaaldelijke strafrechtelijke veroordelingen betreft, betoogt verzoeker dat het vreemd is dat zijn toenmalige raadslui nooit *“de opsloping”* hebben gepleit. Hij verwijst hierbij naar artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek. Wat de feiten van intra familiaal geweld betreft, benadrukt verzoeker dat dit *“een foutief beeld”* van hem schetst. Hij had namelijk een turbulente relatie met zijn ex-echtgenote en de veroordelingen wegens *intra* familiaal geweld kaderen dan ook allemaal binnen deze problematiek. Hij betoogt dat uit de gevangenisbezoeken van zijn ex-echtgenote blijkt dat zij hem vergiffenis heeft geschonken. Volgens verzoeker zou zijn *“meest nabije partner”* hem *“toch niet zo goedgunstig gezind zijn”* mochten de misdrijven die hij heeft gepleegd een dusdanige schending van de openbare orde zijn geweest. Verzoeker voegt hier nog aan toe *“Als zelfs zij, die toch slachtoffer wordt geacht (maar zich uiteindelijk nooit burgerlijke partij stelde), in verzoeker geen gevaar ziet, waaruit blijkt dan het gevaar voor de openbare orde, zoals voorgehouden door verwerende partij; laat staan dan men voldoende motiveert waarom de termijn de maximale termijn van 10 jaar zou moeten bedragen”*.

De Raad kan enkel vaststellen dat het betoog van verzoeker de motieven van de bestreden beslissing alleen maar kracht bijzet. Immers wordt er in deze beslissing gemotiveerd dat de houding van verzoeker zeer problematisch blijft daar hij iedere vorm van *intra* familiaal geweld blijft ontkennen en hij de oorzaak van zijn veroordelingen volledig bij de slachtoffers legt. Daardoor wordt de kans bijzonder groot geacht dat verzoeker zijn ex-echtgenote en hun kinderen opnieuw zal verontrusten. In wezen komt zijn betoog er wederom op neer dat zijn vier veroordelingen wegens *intra* familiaal geweld enkel en alleen te wijten zijn aan de ‘turbulente relatie’ die hij onderhield met zijn ex-echtgenote. Verzoeker slaagt erin opnieuw de slachtofferrol van zijn ex-echtgenote en kinderen te minimaliseren door te benadrukken dat zij slachtoffer ‘worden geacht’ maar zich nooit burgerlijke partij stelden, waarbij hij er schromelijk aan voorbij lijkt te gaan dat hij maar liefst vier keer effectief door de correctionele rechtbank is veroordeeld voor het toedienen van opzettelijke slagen en

verwondingen aan zijn ex-echtgenote en/of zijn minderjarige kinderen. Het betoog dat uit de gevangenisbezoeken zou moeten blijken dat zijn ex-echtgenote hem vergiffenis heeft geschonken, hetgeen betekent dat de misdrijven die hij heeft begaan geen schending van de openbare orde uitmaken want anders *“zou de meest nabije partner van verzoeker hem toch niet zo goedgunstig gezind zijn”*, houdt dan ook geen steek. Verzoeker toont met zijn algemeen betoog – dat op zich reeds nietszeggend is – niet aan dat verweerder met miskenning van artikel 44^{nonies} van de Vreemdelingenwet op basis van alle beschikbare informatie uit het administratief dossier tot de vaststelling is gekomen dat hij een ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt. Waar verzoeker nog verwijst naar artikel 65 van het Strafwetboek en kritiek uit op de correctionele procedure die heeft geleid tot zijn veroordelingen voor *intra* familiaal geweld, dient de Raad vast te stellen dat dergelijk betoog in het kader van het huidige beroep tegen een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod niet dienstig is. Immers zijn de correctionele veroordelingen reeds definitief geworden en maken de feiten van *intra* familiaal geweld niet het voorwerp uit van de huidige procedure.

Vervolgens betoogt verzoeker dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met zijn gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Verzoeker beroept zich op een gezinsleven met zijn vijf kinderen, waarvan sommigen minderjarig zijn. Hij betwist het motief van de bestreden beslissing dat er geen beschermenswaardig gezinsleven tussen hem en zijn kinderen meer zou bestaan. Verzoeker stelt dat er bij het nemen van de bestreden beslissing *“totaal genegeerd wordt”* dat zijn kinderen hem regelmatig komen bezoeken in de gevangenis. Ter ondersteuning van zijn betoog legt verzoeker een overzicht van hun gevangenisbezoeken neer. Hij bekritiseert dat de gemachtigde in de bestreden beslissing niet motiveert waarom deze bezoeken niet zouden aantonen dat er nog een gezinsleven bestaat. Verder betoogt verzoeker nog dat hij ook onderhoudsgeld betaalt voor zijn kinderen. Ter staving hiervan legt verzoeker een betalingsopdracht d.d. 9 januari 2023 voor, waaruit moet blijken dat hij vijfhonderd euro heeft betaald aan een niet nader genoemd persoon voor *“kinderen (B. (...) S. (...))”*.

Een kind geboren binnen een huwelijk maakt *ipso jure* deel uit van dit gezin. Er ontstaat tussen kind en ouder vanaf de geboorte een band die gelijkstaat met een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en dit enkel en alleen door het feit van de geboorte (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Deze band tussen kind en ouder blijft bestaan, zelfs als de ouders niet langer samenleven of de relatie is beëindigd (cf. EHRM 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, § 21; EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, 44). De band tussen een ouder en een minderjarig kind zal slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden als verbroken kunnen worden beschouwd (cf. EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28).

Indien minderjarige kinderen betrokken zijn, *quod in casu*, dan moet het hoger belang van deze kinderen in acht worden genomen. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name (i) het behouden van eenheid van het gezin en (ii) het welzijn van het kind (cf. EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136).

De Raad bemerkt dat in de bestreden beslissing het volgende wordt gemotiveerd betreffende de band tussen verzoeker en zijn kinderen:

“U voegde volgende bijkomende documenten toe: een bezoekerslijst van de gevangenis; een geboorteakte van uw 5 kinderen: S. (...) B. (...), S. (...) M. (...), S. (...) I. (...), S. (...) M. (...) en S. (...) A. (...).

(...)

Van 29.06.2003 tot 28.11.2019 was u gehuwd met N. (...) N. (...) A. (...) (geboren op (...) te (...), Belgische nationaliteit sinds 10.10.2003). Uit deze relatie werden 5 kinderen geboren: S. (...) B. (...) (geboren (...) 2003 te B. (...), Belgische nationaliteit sinds 10.10.2003), S. (...) A. (...) (geboren (...) 2005 te B. (...), Belgische nationaliteit), S. (...) M. (...) (geboren (...) 2006 te B. (...), Belgische nationaliteit), S. (...) M. (...) (geboren (...) 2010 te B. (...), Belgische nationaliteit) en S. (...) I. (...) (geboren (...) 2010 te B. (...), Belgische nationaliteit). Uw oudste zoon is inmiddels meerderjarig, uw oudste dochter zal op (...) 2023 18 worden. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat onderhavige beslissing de belangen van uw kinderen schaadt.

Sinds 23.01.2014 stond u nooit meer officieel op eenzelfde adres ingeschreven als uw gezin. Maar ook daarvoor al woonde u dikwijls gescheiden van uw gezin en sinds 23.03.2019 verblijft u ononderbroken in de gevangenis. Jullie relatie verliep moeizaam zoals blijkt uit de veroordelingen voor intrafamiliaal geweld. Niet enkel uw ex was het slachtoffer van uw agressief karakter, ook de kinderen leden hieronder. De feiten van intra familiaal geweld hebben ongetwijfeld uw gezinsleven en de affectieve banden aangetast. U ontvangt soms (virtueel) bezoek van uw kinderen en/of ex-partner. Uit het loutere gegeven dat zij u soms bezoeken, kan niet afgeleid worden dat de relatie die u heden met uw kinderen heeft, voldoende hecht is om onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) te vallen. U legt geen enkel bewijsstuk voor dat aantoont of en hoe u sinds uw vangenneming invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met uw kinderen. U toont niet aan of u deelt in de beslissingen over hun opvoeding, hoe u contact met hen onderhoudt in de periodes dat er geen bezoek is, of er een bezoeksregeling uitgewerkt werd bij de echtscheiding, of u via werk in de gevangenis poogt nog enige financiële bijstand te geven, of u hen regelmatig belt, et cetera. Uw kinderen zijn hoe dan ook gewend aan uw afwezigheid en contacten met u in een gecontroleerde setting. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM heeft de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Üner / Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant I het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur I het Verenigd Koninkrijk). Uit niks blijkt dat contact via telefoon en/of internet vanuit Senegal niet mogelijk zou zijn. Bovendien hebben zij alien de Belgische nationaliteit en kunnen zij België dus vrijelijk in- en uitreizen. Zij zouden u, al dan niet onder begeleiding van hun moeder of een andere volwassene, tijdens schoolvakanties kunnen komen bezoeken in Senegal.

Indien aangetoond zou zijn dat de relatie tussen u en uw kinderen op heden nog voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren, quod non, kan opgemerkt worden dat uit het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Het gevaar dat u vormt uw omgeving en voor de openbare orde, is supérieur aan de familiale- en gezinsbelangen die u dan zou kunnen doen gelden, er zijn, zoals hierboven reeds aangetoond, immers ernstige redenen van openbare orde waardoor onderhavige beslissing proportioneel is.”

Hieruit blijkt dat de gemachtigde van oordeel is dat er geen beschermenswaardig gezinsleven bestaat tussen verzoeker en zijn kinderen. In de eerste plaats verblijft verzoeker reeds sinds 2019 in de gevangenis. Dat de relatie tussen verzoeker en zijn kinderen moeizaam verloopt, blijkt uit het feit dat hij tot tweemaal toe werd veroordeeld voor het toedienen van slagen en verwondingen aan zijn kinderen. De gemachtigde houdt rekening met het gegeven dat hij soms (virtueel) bezoek krijgt van de kinderen, doch uit dit enkele feit kan niet worden afgeleid dat verzoeker een voldoende hechte relatie met zijn kinderen onderhoudt om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen. De gemachtigde stelt dat verzoeker geen stukken aanbrengt waaruit blijkt op welke manier hij sinds zijn vangenneming invulling geeft aan het gezinsleven met zijn kinderen; dat hij deelt in de beslissingen over hun opvoeding; dat hij contact met hen onderhoudt in de periodes dat er geen bezoek was; dat er een bezoeksregeling werd uitgewerkt bij de echtscheiding of dat hij financiële bijstand levert. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker betoogt, blijkt aldus weldegelijk uit de motieven van de bestreden beslissing waarom alleen de gevangenisbezoeken op zich geen blijk geven van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker voegt bij zijn syntheseseminarie opnieuw een overzicht van zijn bezoeksmomenten, hetgeen zich reeds in het administratief dossier bevindt en waarmee verweerder uitdrukkelijk rekening heeft gehouden bij

het nemen van de bestreden beslissing. Uit dit stuk blijkt dat verzoeker tussen 30 augustus 2020 en 18 juni 2023 zesentwintig keer bezoek kreeg van zijn kinderen in de gevangenis. Dit wil zeggen dat de kinderen hun vader over een periode van ongeveer drie jaar zesentwintig keer (virtueel) hebben bezocht in de gevangenis. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker betoogt, komt dit niet neer op één bezoek per maand. Gelet op het gebrek aan enig ander stuk betreffende de invulling van het gezinsleven, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig voor te oordelen dat uit deze gevangenisbezoeken op zich geen beschermenswaardig gezinsleven kan worden afgeleid.

Er dient te worden opgemerkt dat, ondanks dat het bestaan van een gezinsleven tussen een ouder en zijn minderjarige kinderen in beginsel wordt vermoed, een dergelijk gezinsleven in uitzonderlijke omstandigheden weldegelijk kan worden weerlegd (cf. EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28). Verzoeker slaagt er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, met name dat er *in casu* sprake is van herhaaldelijk *intra* familiaal geweld vanwege verzoeker ten opzichte van zijn kinderen en dat niet blijkt op welke manier verzoeker vanuit de gevangenis invulling geeft aan zijn rol als vader, waardoor er uitzonderlijk dient te worden besloten dat er geen sprake is van enig beschermenswaardig gezinsleven. Het document betreffende het betalen van onderhoudsgeld dat verzoeker slechts voor het eerst bij zijn syntheseseminarie voegt, laat niet toe hierover anders te oordelen. Niet alleen is dit document op zich niet veelzeggend daar er enkel uit blijkt dat verzoeker op slechts één moment vijfhonderd euro heeft betaald aan een niet nader genoemd persoon voor 'kinderen', er moet ook worden vastgesteld dat dit stuk niet voorlag op het moment van het nemen van de bestreden beslissing waardoor er geen rekening mee kan worden gehouden in het kader van de huidige procedure. Immers moet de wettigheid van een administratieve beslissing worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (cf. RvS 23 september 2002, nr. 110.548). Ook verzoekers betoog dat rekening moet worden gehouden met 'organisatorische drempels' bij het organiseren van de gevangenisbezoeken, is niet van die aard dat daarmee de motieven van de bestreden beslissing worden weerlegd.

Verzoeker hekelt eveneens dat er niet wordt ingegaan op de jonge leeftijd van zijn kinderen. Hij benadrukt dat zijn jongste kinderen – een tweeling – dertien jaar oud zijn. Op die leeftijd speelt verzoeker nog een belangrijke rol in hun leven en in hun opvoeding. Verzoeker kan hierin echter niet worden gevolgd. In de bestreden beslissing wordt concreet ingegaan op de leeftijd van de kinderen: *“Uit deze relatie werden 5 kinderen geboren: S. (...) B. (...) (geboren (...) 2003 te B. (...). Belgische nationaliteit sinds 10.10.2003), S. (...) A. (...) (geboren (...) 2005 te B. (...), Belgische nationaliteit), S. (...) M. (...) (geboren (...) 2006 te B. (...). Belgische nationaliteit), S. (...) M. (...) (geboren (...) 2010 te B. (...), Belgische nationaliteit) en S. (...) I. (...) (geboren (...) 2010 te B. (...), Belgische nationaliteit). Uw oudste zoon is inmiddels meerderjarig, uw oudste dochter zal op (...) 2023 18 worden. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat onderhavige beslissing de belangen van uw kinderen schaadt”*. Door louter te verwijzen naar de leeftijd van de kinderen, maakt verzoeker nog niet aannemelijk dat er, in tegenstelling tot de motieven van de bestreden beslissing, een effectief beleefd beschermenswaardig gezinsleven bestaat in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoeker verder nog betoogt dat hij steeds bij zijn gezin heeft gewoond en hij slechts omwille van enkele veroordelingen 'uithuizig' is geworden, gaat hij er nogal gratis aan voorbij dat zijn eerste kind werd geboren in 2003 en hij sinds 2006 zeer regelmatig in de gevangenis heeft verbleven. In totaal werd verzoeker over een periode van twaalf jaar maar liefst zeven keer veroordeeld tot een gevangenisstraf. Verweerder motiveert dan ook terecht dat *“Sinds 23.01.2014 stond u nooit meer officieel op eenzelfde adres ingeschreven als uw gezin. Maar ook daarvoor al woonde u dikwijls gescheiden van uw gezin en sinds 23.03.2019 verblijft u ononderbroken in de gevangenis. (...) Uw kinderen zijn hoe dan ook gewend aan uw afwezigheid en contacten met u in een gecontroleerde setting”*. Dit motief, dat de Raad redelijk en zorgvuldig acht, wordt niet weerlegd.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat enkelen van verzoekers kinderen intussen ook meerderjarig zijn. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Verzoeker brengt geen concrete stukken bij waaruit blijkt dat er met zijn meerderjarige kinderen een afhankelijkheidsband bestaat die verder gaat dan de gewoonlijke affectieve banden.

In de bestreden beslissing wordt verder gemotiveerd dat verzoeker met zijn kinderen contact kan blijven houden vanuit Senegal via telefoon en/of internet. De kinderen hebben bovendien allen de Belgische nationaliteit en kunnen het land dan ook vrij in en uit reizen. Uit niets blijkt dat de kinderen hun vader niet zouden kunnen bezoeken in Senegal. Het betreft echter een overtollig motief van de bestreden beslissing, waardoor verzoekers kritiek aangaande dit motief niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden.

Daarenboven motiveert verweerder in de bestreden beslissing nog het volgende: *“Indien aangetoond zou zijn dat de relatie tussen u en uw kinderen op heden nog voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren, quod non, kan opgemerkt worden dat uit het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Het gevaar dat u vormt uw omgeving en voor de openbare orde, is supérieur aan de familiale- en gezinsbelangen die u dan zou kunnen doen gelden, er zijn, zoals hierboven reeds aangetoond, immers ernstige redenen van openbare orde waardoor onderhavige beslissing proportioneel is”*. Nu reeds is komen vast te staan dat verzoeker weldegelijk een ernstig gevaar voor de openbare orde vormt, is dit motief op zich reeds voldoende om de bestreden beslissing te schragen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet bewezen.

Tenslotte voert verzoeker nog de schending aan van het hoorrecht. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (cf. HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor.

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van het hoorrecht naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het nemen van de bestreden beslissing hadden kunnen verhinderen (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert.

Verzoeker beweert dat hij niet werd gehoord bij het nemen van de bestreden beslissing. De informatie verrat in het administratief dossier leert echter dat dit niet klopt. Op 13 juli 2023 werd door verzoeker een vragenlijst hoorrecht ingevuld, die zich in het administratief dossier bevindt. Daarnaast bevat het administratief dossier eveneens een brief van verzoeker van 17 juni 2021 waarin hij zijn standpunt betreffende de beëindiging van zijn verblijfsrecht en de gevolgen voor zijn gezinsleven uiteenzet. Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat hij niet zou zijn gehoord bij het nemen van de bestreden beslissing. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen enkel element aanduidt dat hij nog had willen kenbaar maken aan verweerder en waarmee verweerder rekening had moeten houden, zou hij hiervan op de hoogte zijn geweest.

Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN,

M. DENYS,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN